

Sygn. akt III KK 490/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r.
sprawy **D. K.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...),
z dnia 12 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.,
z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w B. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. K. wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III K (...), został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za ten czyn została mu wymierzona kara 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...), podwyższył wymierzoną oskarżonemu D. K. karę pozbawienia wolności do 25 lat.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego D. K., który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

1. „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w z art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k. i art. 201 k.p.k. (in fine) wobec braku należytej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu dotyczącego zaniechania dopuszczenia dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. [...]. na okoliczność ustalenia przyczyn mechanizmu śmierci pokrzywdzonej J. F. , w sytuacji, gdy wydana w sprawie opinia biegłych z dziedziny medycyny sądowej nie wyjaśnia wszystkich znaczących okoliczności sprawy i jest przy tym wewnętrznie sprzeczna, a ponadto wydając ją oparto się na wynikach eksperymentu procesowego przeprowadzonego wadliwie, w nieodpowiednich warunkach, natomiast w części dotyczącej sprawdzenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie spełnia wymogów użyteczności dowodu naukowego,
2. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w z art. 167 k.p.k. wobec braku należytej kontroli odwoławczej i braku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych z

dziedziny medycyny sądowej na okoliczność ustalenia jakie powinny występować warunki fizyczne, aby zwłoki pokrzywdzonej nie wykazywały oznak rozpoczęcia procesów rozkładowych w momencie ich odnalezienia, w sytuacji, gdy w momencie przeprowadzenia pierwszego badania przez dra D. Z. około godziny 22.00 dnia 9 czerwca 2016 roku zwłoki nie wykazywały oznak rozpoczęcia procesów gnilnych, a dnia 10 czerwca 2016 roku, kiedy przechowywane były w temperaturze 5 stopni Celsjusza *rozpoczęły się niewielkie procesy rozkładowe*,

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niepełną kontrolę odwoławczą w zakresie dowolnej oceny materiału dowodowego wynikającą z pominięcia - podobnie jak Sąd I-ej instancji - opinii biegłych z dziedziny medycyny sądowej w zakresie w jakim wskazują, że najbardziej prawdopodobnym czasem zgonu pokrzywdzonej był dzień 9 czerwca 2016 roku na kilka godzin przed wykonaniem badania przez biegłego dra D. Z. ,
 4. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niepełną kontrolę odwoławczą w zakresie dowolnej oceny materiału dowodowego wynikającą z pominięcia okoliczności świadczących o niewinności oskarżonego,
 5. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, a przejawiające się brakiem merytorycznego odniesienia się do zarzutów zawartych w punkcie 5 apelacji obrońcy oskarżonego,
- a ewentualnie
6. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 par. 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na

niekorzyść oskarżonego przejawiające się w uznaniu, że obrażenia na ciele pokrzywdzonej powstały jednocześnie, bezpośrednio przed zgonem pokrzywdzonej, mimo że biegli nie potrafili wskazać kiedy mogło to nastąpić, czas zgonu pokrzywdzonej jest rażąco inny niż czas zgonu pokrzywdzonej wskazywany przez oskarżonego, mimo że biegli nie potrafili wskazać kiedy doszło do zgonu pokrzywdzonej, a także że wersja zdarzeń oskarżonego w kwestii odnalezienia ciała pokrzywdzonej nie przystaje do rzeczywistości, mimo że biegli wskazali, iż określenie jakie siły działały na ciało pokrzywdzonej jest niemożliwe do ustalenia”.

Wskazując na te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...). Jednocześnie skarżący wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu według norm przepisanych, albowiem nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego D. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku w sposób niepełny przeprowadził kontrolę odwoławczą w kontekście zarzutów poniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, dopuszczając się w ten sposób naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Skarżący na podstawie tych przepisów podniósł sześć zarzutów naruszenia przepisów postępowania karnego. Jednakże analiza uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wskazuje, że zarzuty te są całkowicie chybione, gdyż Sąd odwoławczy dzieląc ocenę

dowodów i ustalenia będące udziałem Sądu I instancji, nie tylko ograniczył się, do czego był uprawniony, do wskazania, że dokonane w tej sprawie ustalenia oparte są nie tyle na wyjaśnieniach oskarżonego, co opiniach biegłych i zeznaniach świadków ocenionych z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k., ale także w sposób bardzo wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów. Sądy obu instancji wzięły pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody, a po dokonaniu ich prawidłowej oceny, Sąd Okręgowy dokonał właśnie ustaleń odmiennych od tych, które wynikały z wyjaśnień oskarżonego, które były niespójne i wzajemnie sprzeczne oraz modyfikowane w trakcie postępowania, tak aby dopasować ich treść do kolejno uzyskiwanych dowodów. Sąd ten w sposób jednoznaczny ustalił okoliczności zgonu pokrzywdzonej, wykazując związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy działaniem oskarżonego zmierzającego w sposób bezpośredni do pozbawienia jej życia poprzez utopienie w wannie, a zgonem pokrzywdzonej. Związek ten został ustalony przede wszystkim w oparciu o pośmiertne badania sądowo – lekarskie w postaci sekcji zwłok, których wnioski znalazły potwierdzenie w przeprowadzonym eksperymencie procesowym oraz ustaleniach biegłych z dziedziny medycyny sądowej i fizyki. Sąd Apelacyjny, odnosząc się do zarzutów apelacyjnych związanych z kwestionowaniem wartości merytorycznej opinii oraz nie uwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych, dokonał ponownie oceny opinii biegłych i wykazał, że spełniają one wymogi, jakie przed tego rodzaju dowodem stawia Kodeks postępowania karnego, tj. kryteriów pełności, jasności i niesprzeczności, nie było więc potrzeby powoływania kolejnych biegłych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. podkreślając, że nie można jednocześnie

podnosić obrazy tego przepisu oraz art. 7 k.p.k., którego naruszenia starał się głównie wykazać obrońca w apelacji kwestionując dokonaną ocenę wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz wydanych w sprawie opinii. Sąd podkreślił, że niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni uprzednio materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów, a więc ocena w oparciu o przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k. oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 738 zł, w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.